

Arrest

nr. 177 921 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 26 oktober 2010 te Casablanca een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C). De afgifte van dit visum werd op 14 december 2005 geweigerd.

Verzoeker kwam op onbepaalde datum aan in België.

De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen vroeg op 5 juni 2009 om informatie betreffende de verblijfsrechtelijke situatie van verzoeker, daar hij zich had aangemeld om zijn voorgenomen huwelijk met mevrouw E. J. I., van Belgische nationaliteit mee te delen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat dit huwelijk effectief werd gesloten.

Verzoeker diende vervolgens, op 7 december 2009, een aanvraag in tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet en hij werd op 29 november 2010 uitgenodigd bijkomende stukken voor te leggen.

Verzoeker werd op 19 september 2010 aangetroffen in illegaal verblijf na een controle door de politie wegens een mogelijke drugsdeal. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld en verzoeker werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen het grondgebied uiterlijk op 24 september 2010 te verlaten. Hiertegen stelde de verzoeker een beroep in tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die dat beroep bij arrest nummer 51.817 van 29 november 2010 verwierp.

Het bestuur verklaarde op 6 december 2010 de aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond.

Het bestuur beval verzoeker, onder een bijlage 13, het grondgebied uiterlijk voor 6 mei 2011 te verlaten.

Verzoeker werd op 4 december 2011 aangetroffen in illegaal verblijf tijdens een wegcontrole. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld en verzoeker werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Verzoeker diende op 19 januari 2016, onder een bijlage 19ter, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van zijn Belgische moeder, mevrouw R. B..

Het bestuur weigerde op 13 juli 2016, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 19/01/2016 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornaam: N.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 01.01.1988

Geboorteplaats: Imzouren

Identificatienummer in het Rijksregister: (....) Verblijvende te (....)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover betreft:

De familieleden vermeld in art. 40bis, §2, eerste lid, 1 ° tot 3 °, die de Belg begeleiden op zich bij hem. voegen.

Artikel 40bis §2, 3 ° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende:

'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3 ° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° of 2 °, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1 ° tot 3 °, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een

afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving van dit 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- Attest OCMW, verklaring geen financiële steun.
- Inlichtingenblad 547/15, dd 22/01/2015 van het Ministère de l'économie et des finances te Nador (Marokko), waaruit blijkt dat betrokkene geen belastingen heeft betaald in Marokko in 2015.
- Opdrachten tot betaling + Uittreksels van de Beobank op naam van de moeder waaruit blijkt dat de betaling van €500 gedaan is op rekening van de moeder door M. b. . .
- Uit deze rekeninguittreksel blijkt ook dat de betalingen van allerlei facturen werden gedaan vanuit de rekening van de moeder, oa, betaling van huur, telenet, waterlink, Macro,.. .mei 2015, juli 2015, augustus 2015.
- Er werden ook facturen voorgelegd. Waterlink op naam van betrokkene B. N. op juli 2012, augustus 2014, februari 2012, huurcontract, ed..

Uit het geheel van bovenvernoemde documenten kan niet afgeleid worden dat betrokkene, voorafgaand aan zijn komst naar België, geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon. Wat betreft het 'est van onvermogen' dat werd opgesteld door de Marokkaanse autoriteiten, dit blijkt over het aanslagjaar 2015 te gaan. Uit het dossier blijkt niet wanneer betrokkene effectief Schengen, en meer precies België is binnengereisd, gezien betrokkene nooit het paspoort heeft voorgelegd waarmee hij is binnengereisd. Echter, uit de bewijzen die betrokkene zelf voorlegt naar aanleiding van deze aanvraag (en op basis van andere stukken in het dossier)> kan wel met zekerheid gesteld worden dat hij in 2015 wel degelijk reeds in België was. Vandaar dan ook dat het bewijs dat hij geen belastingen betaalde in 2015 in eigen land niet relevant is. Betrokkene dient aan te tonen wanneer hij in België is aangekomen en dient aan te tonen dat hij voorafgaandelijk aan zijn komst naar België behoeftig was in het land van herkomst en/of origine EN financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon. De voorgelegde bewijzen dat betrokkene ten laste zou zijn van de referentiepersoon dateren allen van na zijn aankomst in België (betalen van facturen door de referentiepersoon e.d.m). Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene verblijfsrecht zou kunnen ontleenen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf creëerde, door ettelijke verblijfsprocedures op te starten en geen enkel bevel op te volgen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmaat. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, financiële maatschappelijk dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. Er werden volgende documenten voorgelegd: Rekeninguittreksel bij Bpost dat de referentiepersoon pensioen ontvangt en bijkomend nog een bedrag van één van haar zonen.

Bij gebrek aan een toelichtende brief van de Rijksdienst voor pensioenen kan echter niet worden vastgesteld hoe het pensioen van de referentiepersoon samengesteld is. Er valt dus niet uit te maken of het hier een rustpensioen als werknemer, een weduwnaarspensioen, een inkomensgarantie voor ouderen, enz. betreft of misschien wel een samengesteld pensioen van verschillende van deze hoedanigheden. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten of de referentiepersoon al dan niet inkomensgarantie voor ouderen ontvangt. Inkomensgarantie voor ouderen is wel degelijk sociale bijstand, dat niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Bij gebrek aan voldoende informatie kan niet worden vastgesteld in hoeverre de middelen vereiste overeenkomstig art. 40ter is voldaan.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, § 1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hier overbodig, er werd immers met vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat het bewezen bedrag niet in aanmerking kan worden genomen voor het vaststellen van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken“

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enige middel luidt:

“Enig middel: schending van de artikelen 7,12bis, §2, vierde lid en 74/13 van de vreemdelingenwet, schending van artikel 41 van het Handvest Grondrechten schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van de materiële motiveringsverplichting -Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Krachtens het artikel 51 van het Handvest is de reikwijdte van het Handvest beperkt tot het EUrecht. In casu kan het artikel 41 van het Handvest worden ingeroepen omdat de voorliggende kwestie een materie betreft waarvoor Europese regelgeving van kracht is.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procédure die tót een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tót verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve

procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. 18237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Verzoeker is ten laste van zijn Belgische moeder. Hij woont opnieuw bij zijn moeder sinds 2007 (eerder ook in Marokko). De moeder van verzoeker is naar België gekomen in 2006 nadat haar echtgenoot en vader van verzoeker was overleden. Verzoeker is een jaar later gekomen en was toen ook nog ten laste van zijn moeder. Uit de toegevoegde stukken en het door de verwerende partij gekende administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds 2007 in België bij zijn moeder verblijft. In Marokko was hij mindejarig en vanzelfsprekend ten laste van zijn moeder. Het jaar dat hij is achtergebleven in Marokko zijn er stortingen gebeurd van zijn moeder naar verzoeker.

Wanneer verzoeker gehoord zou zijn geweest had hij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden. (in die zin: HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit.

-Volgens de bestreden beslissing worden er geen bewijzen voorgelegd van stabiele, duurzame en toereikende bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Volgens de bestreden beslissing is de voorgebrachte informatie (rekeninguitreksels waaruit pensioen storting blijkt en stortingen van een zoon) niet voldoende en is een behoefteanalyse overbodig.

Als de referentiepersoon geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag de aanvraag töt gezinshereniging niet automatisch worden geweigerd. Er moet eerst een behoefteanalyse worden gemaakt van het gezin van verzoeker.

In casu wordt er geen behoefteanalyse gemaakt bij gebrek aan voldoende informatie, meer bepaald bij gebrek aan een toelichtende brief van de Rijksdienst voor Pensioenen.

—Indien men wel een behoefteanalyse had gedaan was men töt de conclusie gekomen dat het gezin wel voldeed aan de vereiste aangezien men töt op heden wel rond komt met het inkomen van de referentiepersoon. De referentiepersoon heeft nooit eerder beroep gedaan op tegemoetkomingen van de Staat, zij heeft steeds in haar eigen behoeften en die van haar gezin voorzien.

De beslissing voldoet aldus niet aan de materiële motiveringsplicht daar er geen ernstige, uitvoerige en conerete behoefteanalyse is gemaakt.

—Bovendien blijkt niet dat, wanneer werd vastgesteld dat aan de voorwaarde van de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet voldaan was en dat op basis van de elementen van het dossier niet blijkt dat de inkomsten van de betrokkenen hen zouden toelaten te voorzien in hun eigen behoeften zonder ten laste te vallen van de overheid, overeenkomstig artikel 12bis, § 2, vierde lid, in fine van de Vreemdelingenwet aan verzoeker gevraagd werd om alle nuttige bescheiden en inlichtingen over te leggen. Dat de verzoeker geen toelichtende brief van de Rijksdienst voor pensioenen voorlegt, doet geen afbreuk aan de duidelijke verplichting die artikel 12bis, § 2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet de verwerende partij oplegt.

De bestreden beslissing schendt artikel 12 bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

-In de bestreden beslissing staat dat niet is aangetoond wanneer verzoeker België is binnengekomen en dat er geen toelichtende brief van de Rijksdienst voor pensioenen bij de overschrijving van het pensioen wordt voorgelegd.

Deze redenering voegt een extra voorwaarde toe aan de wet.

Uit de beslissing blijkt dat er geen rekening wordt gehouden met de overgelegde stukken, enkel en alleen omdat er geen toelichtende brief van de Rijksdienst voor pensioenen werd toegevoegd.

Nergens in de wet staat dat een toelichtende brief bij bewijzen van pensioen moet worden toegevoegd of dat de datum van binnenkomst moet worden aangetoond.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist en strijdig met artikel 40 e.v. VW. De bestreden beslissing schendt het motiveringsbeginsel.

-De bestreden beslissing gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en deze wordt louter gemotiveerd verwijzende naar het artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980: "legaal verblijf in België is verstrekken".

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene, het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 VW. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

In casu heeft de DVZ het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd op basis van het feit dat verzoekers legaal verblijf verstreken is.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder rekening heeft gehouden met verzoekers gezins- en familieleven in België en dit conform artikel 74/13 VW. bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Diengaande wordt evenwel geen enkele motivering gegeven, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 VW.“

3.2. Vooreerst wordt er samen met de verwerende partij opgemerkt dat de verzoeker niet op dienstige wijze de schending van artikel 12bis van de vreemdelingenwet kan aanvoeren nu hij zijn aanvraag indiende in functie van diens Belgische moeder zodat artikel 40ter van de vreemdelingenwet toepasselijk is. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht zoals vervat in artikel 41 Handvest van de grondrechten van de Unie (verder Handvest), bepaalt dit het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 87). Er kan niet ontkend worden dat de verzoekende partij in de gelegenheid is geweest schriftelijk haar standpunt zo overvloedig als zij wenste te zijn, uiteen te zetten. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoeker zich in zijn betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot een theoretisch betoog en de verwijzing naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet - dat overigens geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat -, terwijl hij enkel aanvoert dat hij diende gehoord te worden omtrent de bewering dat hij ten laste is van diens moeder waar hij inwoont sedert 2007. Zijn moeder zou naar België gekomen zijn in 2006 en zij zouden in het herkomstland gewoond hebben, samen, voor de komst naar België. Als minderjarige was hij in Marokko “vanzelfsprekend” ten laste van zijn moeder en het jaar dat hij is achtergebleven zijn er stortingen gebeurd van de moeder naar verzoeker. Deze gegevens zouden geleid hebben tot een andere beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker drie maanden tijd heeft gehad om zijn aanvraag te ondersteunen met bewijsstukken en dat verzoeker wist dat hij diende te bewijzen dat hij ten laste was van diens moeder. In casu werd de verzoeker al tijdens diens aanvraag bijgestaan door zijn raadvrouw die op 8 oktober een brief redigeerde met tal van stukken ter indiening van de aanvraag. Verzoeker diende al dus te weten dat het ten laste zijn van de moeder moest aangetoond worden door bewijzen ook afkomstig ten tijde

van het samenleven in Marokko. Dit klemmt nog meer nu verzoeker die beweert naar België te zijn gekomen sedert 2007, en steeds bij zijn moeder zou ingewoond hebben nooit eerder een aanvraag gezinshereniging indiende. Terwijl anderzijds uit het administratief dossier blijkt dat volgens de mutualiteit verzoeker ten laste van de moeder zou zijn sedert 19 januari 2016. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat diens argumenten die hij te berde zou brengen naar aanleiding van een gehoor de bestreden beslissingen zouden kunnen wijzigen nu hij negen jaren wachtte om de aanvraag in te dienen terwijl hij wel andere aanvragen gesteund op artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende. Er weze nog opgemerkt dat verzoeker voorhoudt geboren te zijn op 1 januari 1988 zodat anno 2007 hij wel degelijk al meerderjarig was en geen “vanzelfsprekende” tenlastelegging bij diens moeder voorhanden is en dat diens visumaanvraag, beschreven onder punt 1, ingediend op 31 oktober 2005 een familiaal bezoek beoogde in functie van diens broer die garant was. Verzoeker laat ook na aan te tonen dat de beweerde stortingen naar hem anno 2007 daadwerkelijk bestaan en dat hij die niet binnen de drie maanden na het indienen van de aanvraag had kunnen voorleggen.

Waar de verzoeker dit hoorrecht als geschonden ervaart en verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet -dat overigens geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat-, terwijl zij enkel aanvoert dat zij diende gehoord te worden omtrent haar gezins- en familieleven ziet de Raad niet in, rekening houdend met de leeftijd van verzoeker en nadat de aanvraag gezinshereniging werd onderzocht, met welk element ervan de verwerende partij nog meer rekening had dienen te houden nu verzoeker evenmin voorhoudt, laat staan aantoon, een kind of partner te hebben of enig gezondheidsprobleem te kennen, zoals de verwerende partij terecht opmerkt. In casu werd aan de verzoekende partij het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State, wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015, op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht, aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals bijvoorbeeld de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest). Bijgevolg, staat in dit kader, het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 41 Handvest, het hoorrecht en de rechten van verdediging zijn niet geschonden. Evenmin wordt er voor het overige uiteengezet op welke wijze artikel 7 van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn.

Verzoeker voert tevens de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° (...)

*3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;
(...)”*

Het determinerend motief van de bestreden beslissing is de vaststelling dat verzoeker niet aantoonde ten laste te zijn van diens moeder voorafgaand aan diens komst naar België omdat de voorgelegde stukken dienaangaand stukken betreffen die tijdens het verblijf in België zijn ontstaan. Dit gegeven vindt steun in het administratief dossier en is correct en wordt door verzoeker niet weerlegd. Verzoeker legde slechts stukken voor verkregen tijdens het verblijf in België en het attest van de Marokkaanse autoriteiten dat hij al daar onvermogen is in aanslagjaar 2015 heeft dan ook geen waarde om aan te tonen dat hij voor de komst naar België behoeftig was.

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “*te hunnen laste komen*” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan (of zijn echtgenoot) zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, waarbij artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet in casu uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van de Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de verzoeker dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon.

Waar de verzoeker aanvoert dat de wet geen enkele voorwaarde stelt omtrent de locatie van het ten laste vallen en dat de verwerende partij dus een voorwaarde toevoegt, wordt gewezen op wat hierboven wordt gesteld inzake het arrest Jia van het Europees Hof van Justitie en de daaruit volgende interpretatie van het begrip “ten laste”: de voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Er kan worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste’ (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en zoals gesteld naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder ‘te hunnen laste’ zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan (of zijn echtgenoot) teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Het komt de verzoekende partij dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning, dit is een situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag (zie naar analogie HvJ 16 januari 2014, zaak C-423/12, Reyes).

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg, naar analogie, begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

De bestreden beslissingen geven dit op duidelijke wijze te kennen en dit correct motief volstaat op zich om de aanvraag af te wijzen en nadat is vastgesteld dat verzoeker niet over een (ander) legaal verblijf beschikt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954;

RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Waar verzoeker betoogt dat:

“Volgens de bestreden beslissing worden er geen bewijzen voorgelegd van stabiele, duurzame en toereikende bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Volgens de bestreden beslissing is de voorgebrachte informatie (rekeninguitreksels waaruit pensioen storting blijkt en stortingen van een zoon) niet voldoende en is een behoefteanalyse overbodig.

Als de referentiepersoon geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag de aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch worden geweigerd. Er moet eerst een behoefteanalyse worden gemaakt van het gezin van verzoeker.

In casu wordt er geen behoefteanalyse gemaakt bij gebrek aan voldoende informatie, meer bepaald bij gebrek aan een toelichtende brief van de Rijksdienst voor Pensioenen.

—Indien men wel een behoefteanalyse had gedaan was men t t de conclusie gekomen dat het gezin wel voldeed aan de vereiste aangezien men t t op heden wel rond komt met het inkomen van de referentiepersoon. De referentiepersoon heeft nooit eerder beroep gedaan op tegemoetkomingen van de Staat, zij heeft steeds in haar eigen behoeften en die van haar gezin voorzien.

De beslissing voldoet aldus niet aan de materiële motiveringsplicht daar er geen ernstige, uitvoerige en conerete behoefteanalyse is gemaakt.

—Bovendien blijkt niet dat, wanneer werd vastgesteld dat aan de voorwaarde van de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet voldaan was en dat op basis van de elementen van het dossier niet blijkt dat de inkomsten van de betrokkenen hen zouden toelaten te voorzien in hun eigen behoeften zonder ten laste te vallen van de overheid, overeenkomstig artikel 12bis,   2, vierde lid, in fine van de Vreemdelingenwet aan verzoeker gevraagd werd om aile nuttige bescheiden en inlichtingen over te leggen. Dat de verzoeker geen toelichtende brief van de Rijksdienst voor pensioenen voorlegt, doet geen afbreuk aan de duidelijke verplichting die artikel 12bis,   2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet de verwerende partij oplegt.”, en “In de bestreden beslissing staat dat niet is aangetoond wanneer verzoeker België is binnengekomen en dat er geen toelichtende brief van de Rijksdienst voor pensioenen bij de overschrijving van het pensioen wordt voorgelegd.

Deze redenering voegt een extra voorwaarde toe aan de wet.

Uit de beslissing blijkt dat er geen rekening wordt gehouden met de overgelegde stukken, enkel en alleen omdat er geen toelichtende brief van de Rijksdienst voor pensioenen werd toegevoegd.

Nergens in de wet staat dat een toelichtende brief bij bewijzen van pensioen moet worden toegevoegd of dat de datum van binnenkomst moet worden aangetoond.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist en strijdig met artikel 40 e.v. VW. De bestreden beslissing schendt het motiveringsbeginsel.”, is gans het betoog gericht tegen een overtollig motief. Kritiek tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Immers de vaststelling dat verzoeker niet aantoonde ten laste van diens moeder te zijn volstaat in casu om de bestreden beslissing te schragen. Gelet op deze vaststelling diende de verwerende partij niet langer na te gaan of er stabiele duurzame en toereikende bestaansmiddelen bestaan en bij gebreke ervan een behoefteanalyse te voltrekken. Immers zelfs bij voldoende bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon moet de aanvrager aantonen ten laste te zijn van de bloedverwant in opgaande lijn nu verzoeker de leeftijd heeft ouder dan 21 jaar.

Verzoeker toont geen schending aan van de door hem aangehaalde bepalingen of beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN